

Rapport

Datum: 12 januari 2005

Rapportnummer: 2005/005

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid:

hem op 19 november 2002 op een zeer dwingende manier hebben toegesproken;

hem op 19 november 2002 hebben misleid door hem te vertellen dat er die dag geen actie meer zou worden ondernomen;

op 20 november 2002 zijn zoon op een zeer dwingende wijze hebben benaderd door met vier politieambtenaren tegen hem te spreken;

op 20 november 2002 hebben geweigerd zijn oudere zoon bij het gesprek met zijn zoon aanwezig te laten zijn;

op 20 november 2002 zijn zoon onheus hebben bejegend door te zeggen dat zijn stiefvader slechts correctieve tikken naar hem heeft uitgedeeld en dat er van mishandeling geen sprake is, en door te zeggen dat als hij nog een keer wegloopt, zijn vader en zijn oom en tante zullen worden aangehouden;

hem pas na drie keer bellen een klachtformulier hebben toegestuurd.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 6 november 2002 liep verzoekers zoon G. (13 jaar) bij zijn moeder en zijn stiefvader in Dordrecht weg, en ging naar zijn oom en tante in Drenthe. De tante van G. en een medewerker van Jeugdzorg Drenthe meldden aan de moeder van G. dat G. was weggelopen en lieten weten waar hij verbleef. De tante van G. stelde ook de politie in Dordrecht op de hoogte van de verblijfplaats van G.

2. Op 19 november 2002 meldde de moeder van G. zich voor de derde keer op het politiebureau. Ze was zeer wanhopig en dreigde zelfmoord te plegen wanneer ze haar zoon niet terug kreeg.

Vervolgens nam politieambtenaar Y. van de politie Dordrecht diezelfde dag telefonisch contact op met verzoeker, tijdens welk telefoongesprek Y. volgens verzoeker op dwingende wijze heeft gezegd dat verzoeker ervoor moest zorgen dat G. zo snel mogelijk naar zijn moeder terugging. Verzoeker stelt dat hij Y. heeft uitgelegd dat hij weigerde G. bij zijn moeder terug te brengen, omdat de moeder van G. tegen G. loog en hem niet in bescherming nam tegen zijn stiefvader, waarvoor G. bang was omdat hij G. al enkele malen had mishandeld.

3. Omdat Y. en verzoeker er samen niet uitkwamen, kreeg verzoeker de leidinggevende van Y., de heer V., te spreken. Volgens verzoeker beval ook V. hem ervoor zorg te dragen dat G. bij zijn moeder terug kwam. V. zou tegen verzoeker hebben gezegd dat hij zich schuldig maakte aan een strafbaar feit wegens het onttrekken van een minderjarige aan het ouderlijk gezag (G. was door de rechter aan zijn moeder toegewezen).

4. Het gesprek werd volgens verzoeker beëindigd met de mededeling dat de politie eerst zou uitzoeken welke problemen er binnen het gezin van G.'s moeder speelden en dat verzoeker nader van de politie zou horen.

5. Nadat verzoeker die middag nog enkele malen door de politie was benaderd, belde Y. hem aan het eind van de middag op met de mededeling dat ze de volgende dag verder zouden gaan met het onderzoek naar de achtergrond van het gezin. Op verzoekers vraag of er nog wat ging gebeuren, antwoordde Y. volgens verzoeker dat hij rustig kon gaan slapen, en dat de politie die dag niets meer zou gaan doen, en dat verzoeker van de politie zou horen zodra zij meer wist.

6. De volgende dag kreeg verzoeker van zijn vrouw te horen dat G. op bevel van de officier van justitie door de politie van school was opgehaald en was overgebracht naar het politiebureau.

Op het politiebureau in Dordrecht vond een gesprek plaats tussen G., vier politieambtenaren en de heer Gr. van de stichting Jeugdzorg. Tijdens dit gesprek werd gesproken over de situatie bij G. thuis, om te kunnen oordelen of G. daar veilig was. De politie wees het verzoek om de broer van G. bij het gesprek aanwezig te laten zijn af.

7. In een ongedateerde brief aan het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid uitte verzoeker zijn ongenoegen over het politieoptreden op 19 en 20 november 2002. Verzoeker klaagde erover dat politieambtenaren hem op 19 november 2002 op zeer dwingende wijze hebben toegesproken en dat hij is misleid door hem te vertellen dat er die dag niets meer zou gebeuren. Voorts klaagde verzoeker erover dat politieambtenaren G. op 20 november 2002 op dwingende wijze hebben benaderd door met vier personen tegen hem te spreken; dat zij hebben geweigerd de broer van G. bij het gesprek aanwezig te laten zijn; dat zij hem onheus hebben bejegend door te zeggen dat zijn stiefvader slechts correctieve tikken uitdeelde en dat er van mishandeling geen sprake was, en door te zeggen dat als hij nog een keer wegloopt, zijn vader en zijn oom en tante zullen worden aangehouden.

8. De waarnemend districtschef liet verzoeker bij brief van 16 april 2003 weten van mening te zijn dat de politie correct en voldoende zorgvuldig heeft gehandeld, en dat het een gecalculeerd risico is dat in dergelijke situaties in de onderlinge communicatie wel eens iets fout gaat. Wel was de districtschef het met verzoeker eens dat te veel politieambtenaren op het politiebureau tegen G. hebben "aangepaat", en had de politie de

broer van G. - alhoewel dit geen wettelijke verplichting is - wel (tijdelijk) bij het gesprek aanwezig kunnen laten zijn. De districtschef respecteerde evenwel de keuze die de politieambtenaren in dit geval hadden gemaakt.

9. Bij brief van 1 juni 2003 diende verzoeker een klacht in bij de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder liet verzoeker bij brief van 10 oktober 2003 weten het advies van de klachtencommissie over te nemen en de klachten ongegrond te achten.

De klachtencommissie had niet kunnen vaststellen hoe de communicatie tussen verzoeker en Y. en tussen verzoeker en V. was verlopen, omdat de verklaringen daaromtrent niet overeen kwamen.

Voorts was de klachtencommissie van mening dat de politie meer waarde en belang mocht toekennen aan een gesprek met G. onder vier ogen dan een gesprek met G. en zijn broer, omdat de politie meer duidelijkheid wilde krijgen over de opmerking van G. dat hij door zijn stiefvader was mishandeld.

Verder was de klachtencommissie ervan overtuigd dat G. niet door vier politieambtenaren tegelijkertijd is gehoord, maar door ieder van hen afzonderlijk. De rechercheur van de Jeugd- en Zedenpolitie had erop toegezien dat G. met zorgvuldigheid werd benaderd en aangesproken.

De commissie was van mening dat de politie serieus was omgegaan met de uitspraak van G. over mishandeling, en dat de politie zorgvuldig heeft gehandeld in de omgang met G. De commissie zag haar mening geschraagd door de mededeling van de heer Y. dat hij G. thuis had opgezocht en had gevraagd hoe het met hem ging, de dag nadat G. was teruggekeerd bij zijn moeder

I. Ten aanzien van de telefoongesprekken op 19 november 2002

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren hem op 19 november 2002 op zeer dwingende wijze hebben toegesproken. Volgens verzoeker kreeg hij van de politieambtenaren Y. en V. de opdracht om ervoor te zorgen dat G. zo snel mogelijk naar zijn moeder zou terugkeren en vertelde V. hem dat hij zich schuldig maakte aan een strafbaar feit wegens het onttrekken van een minderjarige aan het ouderlijk gezag.

2. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman in zijn brief van 28 juli 2004 laten weten dat de communicatie met verzoeker niet op alle onderdelen vlekkeloos is verlopen. Volgens de korpsbeheerder is de terminologie "zeer dwingend" voor rekening van en dus de subjectieve beleving van verzoeker. De korpsbeheerder acht het een kwaliteit wanneer de politie met kracht van argumenten spreekt en bijtijds laat weten welke consequenties

bepaalde gedragingen met zich kunnen brengen. Toen bleek dat verzoeker niet aan een oplossing wilde meewerken, is hem terecht te verstaan gegeven welke consequenties dat zou kunnen hebben, aldus de korpsbeheerder. Hij acht de klacht ongegrond.

3. Betrokken ambtenaar Y. heeft op 17 augustus 2004 verklaard dat de ex-vrouw van verzoeker zich op 19 november 2002 op het politiebureau had gemeld, en dat ze zeer wanhopig was en dreigde met zelfmoord, omdat haar zoon bij haar was weggelopen. Vervolgens heeft Y. contact opgenomen met verzoeker om het hele verhaal te checken. Voorts heeft Y. allerlei instanties gebeld om informatie in te winnen over de gezinssituatie. Volgens de Raad voor de Kinderbescherming waren er geen redenen om aan te nemen dat de moeder slecht was voor haar kinderen, aldus Y.

Y. heeft verklaard dat hij tegen verzoeker heeft gezegd dat G. in principe terug moest naar zijn moeder, tenzij er feiten of omstandigheden waren waardoor G. daar niet veilig zou zijn. Y. heeft gezocht naar een tussenoplossing, waarbij verzoeker samen met zijn zoon naar het politiebureau zou komen, alwaar een gesprek zou plaatsvinden met een medewerker van Bureau Jeugdzorg, om te bepalen of de situatie bij de moeder thuis veilig was. Hieraan wilde verzoeker niet meewerken, aldus Y. Volgens Y. was G. bewust bij zijn oom en tante in Drenthe ondergebracht, om zo de bemoeienis van de politie te omzeilen.

Y. heeft verklaard dat hij verzoeker niet de opdracht heeft gegeven ervoor te zorgen dat G. naar zijn moeder zou terugkeren, maar dat hij wel heeft gezegd dat het consequenties kon hebben wanneer G. niet zou terugkeren. Y. heeft gesteld dat hij heeft gezegd dat G. gesignaleerd kon worden en door de politie kon worden teruggebracht naar zijn moeder.

Y. heeft voorts verklaard dat hij verzoeker niet heeft meegedeeld dat hij zich schuldig maakte aan een strafbaar feit wanneer hij G. niet zou terugbrengen naar zijn moeder. Volgens Y. heeft zijn chef dit aan verzoeker meegedeeld.

Y. dacht niet dat hij dwingend naar verzoeker toe was geweest, omdat hij niet echt een dwingend persoon is. Volgens Y. heeft hij verzoeker niet uitgescholden, maar heeft hij misschien wel wat harder gepraat.

Y. heeft nog opgemerkt dat het belang van het kind bij hem voorop staat, en dat hij denkt dat de politie in het belang van het kind heeft gehandeld.

4. Betrokken ambtenaar V. (teamchef van Y.) heeft op 17 augustus 2004 onder meer verklaard dat hij het tweede telefoongesprek tussen Y. en verzoeker, van Y. heeft overgenomen, omdat de gesprekken zeer moeizaam verliepen. V. heeft verklaard dat hij, maar ook Y., tijdens het telefoongesprek met verzoeker heeft gezocht naar openingen om tot elkaar te komen. V. had verzoeker voorgesteld om samen met zijn zoon naar het politiebureau te komen, om daar de hele situatie te bespreken. Ook wilde V. contact opnemen met G. om te kijken hoe het met hem ging, maar schermde verzoeker dit af.

Volgens V. was er geen enkele opening.

V. heeft voorts verklaard dat hij er bij verzoeker ernstig op heeft aangedrongen dat G. naar zijn moeder zou terugkeren, omdat zij het ouderlijk gezag over G. had.

Volgens V. heeft hij wellicht in algemene zin iets gezegd over het bewust en opzettelijk onttrekken van een minderjarige aan het ouderlijk gezag, maar heeft hij verzoeker niet gezegd dat hij zich hieraan strafbaar maakte. V. had het gevoel dat verzoeker er achter zat dat G. bij zijn moeder was weggelopen en naar zijn oom en tante was gegaan.

5. Verzoeker heeft op 18 augustus 2004 verklaard dat Y. en V. hem tijdens de telefoongesprekken op 19 november 2002 duidelijk maakten dat hij moest meewerken aan de terugkeer van G. naar zijn moeder. Verzoeker wilde echter niet dat G. naar haar zou terugkeren, omdat hij bang was dat de situatie daar uit de hand kon lopen.

Ook wilde verzoeker niet met G. naar het politiebureau komen omdat hij met zijn middelste zoon hetzelfde had meegemaakt, die op het politiebureau direct werd meegenomen door de zus van zijn ex-vrouw. Verzoeker heeft gesteld dat hij de politie heeft voorgesteld om G. in een opvanghuis in Drenthe onder te brengen, waarna er een onderzoek zou kunnen plaatsvinden naar de thuissituatie van G.

Beoordeling

6. De politie heeft onder meer tot taak te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven (zie Achtergrond).

Het accent van politietoedredingen dient in geval van conflicten tussen burgers onderling zoveel mogelijk te liggen op preventie en hulpverlening. De politie dient zich daarbij met de nodige terughoudendheid op te stellen. Voorts mag van de politie worden verlangd dat zij in deze kwesties onbevooroordeeld optreedt. Hierbij is het van belang dat de politie zich onpartijdig opstelt. Ook elke schijn van partijdigheid dient te worden vermeden. De politie kan trachten om door bemiddeling tot een oplossing te komen of escalatie van een conflict te voorkomen. Wanneer sprake is van (mogelijke) strafbare feiten, behoort het ook tot de taak van de politie om op te treden in strafvorderlijk kader.

7.1 Vast is komen te staan dat de politie verzoeker op 19 november 2002 heeft gebeld en heeft getracht om te zoeken naar een oplossing van het probleem. Gelet op de hulpverleningstaak van de politie, acht de Nationale ombudsman het juist dat de politie verzoeker heeft gebeld om eventuele escalatie te voorkomen. De moeder had immers het ouderlijk gezag over G., was wanhopig en dreigde met zelfmoord.

De Nationale ombudsman merkt op dat de politie zorgvuldig heeft gehandeld door eerst het verhaal van verzoekers ex-vrouw bij verzoeker te checken en informatie in te winnen

bij de Raad voor de Kinderbescherming en Bureau Jeugdzorg.

7.2 Tijdens het optreden diende de politie zich onpartijdig op te stellen en elke schijn van partijdigheid te vermijden. In eerste instantie hebben de politieambtenaren geprobeerd om tot een tussenoplossing te komen, waarbij verzoeker met G. naar het politiebureau zou komen, en waarbij er samen met een medewerker van Bureau Jeugdzorg zou worden gepraat over de thuissituatie. Hierna zou door de politie en Bureau Jeugdzorg worden bepaald of de situatie bij G.'s moeder thuis veilig was. Aangezien verzoeker hiermee niet instemde, hebben de politieambtenaren tegen verzoeker gezegd dat hij ervoor moest zorgen dat G. zou terugkeren naar zijn moeder, omdat zij het ouderlijk gezag had. De Nationale ombudsman ziet hierin onvoldoende grond om aan te nemen dat sprake is geweest van een vooringenomen taakvervulling.

7.3 Vervolgens is vast komen te staan dat het gesprek tussen verzoeker en de betrokken politieambtenaren moeizaam is verlopen. Gelet op de afgelegde verklaringen acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat toen bleek dat verzoeker niet mee wilde werken aan een tussenoplossing, zowel Y. als V. er bij verzoeker op hebben aangedrongen dat verzoeker ervoor zou zorgen dat G. zou terugkeren naar zijn moeder. Niet is gebleken dat verzoeker hiertoe is gedwongen. De Nationale ombudsman acht het voorts niet onjuist dat de politieambtenaren verzoeker duidelijk hebben gemaakt wat de consequenties zouden zijn als G. niet zou terugkeren naar zijn moeder. De Nationale ombudsman ziet dan ook geen reden de gedraging van de politieambtenaren af te keuren.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de misleiding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een politieambtenaar hem op 19 november 2002 heeft misleid door te vertellen dat er die dag geen actie meer zou worden ondernomen. Volgens verzoeker heeft politieambtenaar Y. tegen hem gezegd: "We kunnen nu niet verder met het onderzoek, we gaan nu naar huis, u kunt rustig gaan slapen. Morgen nemen we weer contact met u op en laten we u weten wat we verder gaan doen."

2. De korpsbeheerder heeft gesteld dat het duidelijk was dat verzoeker niet wilde meewerken, en dat om die reden is afgesproken dat verzoeker niet zou worden geïnformeerd over de tactiek van de politie. Er is verzoeker wel verteld dat de politie eerst nog onderzoek wilde doen, en het is volgens de korpsbeheerder aan verzoeker om dat te interpreteren als dat er die dag geen actie meer zou worden ondernomen. De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond.

3. Betrokken ambtenaar Y. heeft verklaard dat hij verzoeker bewust niet heeft verteld wat er ging gebeuren, maar heeft ontkend dat hij tegen verzoeker heeft gezegd dat hij gerust kon gaan slapen en dat er die dag niets meer zou gebeuren. De politie had de inschatting gemaakt dat G. bij zijn oom en tante zou worden weggehaald, als verzoeker op de hoogte was van hun plannen, aldus Y. Dit was gebaseerd op het feit dat verzoeker tijdens een telefoongesprek expliciet had gezegd dat G. niet terug zou gaan naar zijn moeder.

Beoordeling

4.1 Vast is komen te staan dat de politie verzoeker niet op de hoogte heeft gebracht van haar plannen. Gelet op het feit dat verzoeker expliciet had gezegd dat G. niet terug zou gaan naar zijn moeder, bestond het risico dat G. zijn verblijfplaats zou verlaten. De Nationale ombudsman kan de beslissing om hierover geen mededelingen te doen dan ook billijken.

4.2 In het algemeen onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel over een (onderdeel van een) klacht als de stellingen van verzoeker (op dat punt) lijnrecht tegenover de stellingen van het bestuursorgaan staan. Die situatie doet zich niet voor indien er sprake is van omstandigheden op grond waarvan aan de ene stelling meer betekenis kan worden gehecht dan aan de andere stelling.

In dit geval staan de stellingen lijnrecht tegenover elkaar. Volgens verzoeker heeft politieambtenaar Y. tegen hem gezegd dat hij rustig kon gaan slapen en dat er verder niets ging gebeuren, hetgeen Y. ten stelligste ontkent.

Nu zich geen omstandigheden voordoen op grond waarvan aan de ene stelling meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere stelling, overweegt de Nationale ombudsman dat niet is vast komen te staan wat Y. precies tegen verzoeker heeft gezegd, en of verzoeker daadwerkelijk is misleid.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van het geven van een oordeel.

III. Ten aanzien van de benadering van G.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren zijn zoon G. op 20 november 2002 op zeer dwingende wijze hebben benaderd door met vier politieambtenaren tegen hem te spreken.

2. De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond. Volgens de korpsbeheerder is het onmiskenbaar dat de confrontatie tussen de politie en een jongen van dertien jaar indruk maakt.

3. Betrokken ambtenaar Y. heeft op 17 augustus 2004 verklaard dat hij per se wilde dat iemand van de Jeugd- en Zedenpolitie (JZP) met G. zou praten, omdat zij meer know-how hebben op dit terrein. Volgens Y. heeft hij zelf kort met G. gesproken. Ook zijn collega B. is even bij G. geweest. Toen zijn collega H. van JZP kwam, heeft hij met name het gesprek met G. gevoerd, aldus Y. Volgens Y. is hij ten dele bij dat gesprek aanwezig geweest en is het niet zo dat vier politieambtenaren om G. heen hebben gestaan. Wel kan het zo zijn dat er momenten zijn geweest dat er meerdere mensen bij het gesprek aanwezig waren.

4. Betrokken ambtenaar V. heeft verklaard dat Y. op 20 november 2002 op het politiebureau met G. heeft gesproken. Ook V. heeft, buiten aanwezigheid van Y., met G. gesproken. Volgens V. heeft zijn collega H. na hem met G. gesproken. Ook zou het kunnen dat B. met G. heeft gesproken, aldus V.

5. Betrokken ambtenaar H., rechercheur bij de JZP, heeft op 17 augustus 2004 verklaard dat hij op 20 november 2002 naar het politiebureau is gegaan om met G. te praten en te bepalen of G. veilig was bij zijn moeder thuis. Volgens H. horen dit soort kwesties eigenlijk niet bij JZP thuis, maar was Y. onzeker over de zaak en wilde hij er graag iemand van JZP bij.

Het gesprek met G. vond in een klein kamertje plaats. Volgens H. kwamen er tijdens het gesprek een aantal keren collega's binnenlopen. Dit waren zijn collega's Y., V. en waarschijnlijk ook B. Volgens H. was Y. erbij aanwezig, maar liet hij het gesprek aan H. over; V. was als chef van Y. af en toe bij het gesprek aanwezig om wat te vragen en B. is volgens H. maar heel kort bij het gesprek aanwezig geweest. Er waren dus collega's bij het gesprek aanwezig, maar het was niet zo dat zij met z'n vieren om G. heen zaten, aldus H. Volgens H. liepen zijn collega's in en uit, hetgeen hij niet goed vond voor het gesprek. Daarentegen was het een informeel gesprek, omdat G. geen verdachte was, aldus H.

6. Betrokken ambtenaar B. heeft op 17 augustus 2004 verklaard dat Y. op 20 augustus 2002 met G. heeft gesproken en dat hij ongeveer driekwart van de tijd bij dit gesprek aanwezig is geweest. Vervolgens heeft H. met G. gesproken, zonder dat er andere mensen bij waren, aldus B. Volgens B. zou het kunnen dat hij aan het begin van het gesprek tussen H. en G. even binnen is gelopen, maar hij ontkent dat ze met vier personen tegelijk met G. hebben gesproken.

7. Op 18 augustus 2004 heeft G. verklaard dat hij door Y. en B. werd opgevangen toen hij op 20 augustus 2002 op het politiebureau aankwam. Later kwamen V. en H. erbij. Grotendeels waren ze met drie of vier man aanwezig, aldus G. Af en toe liepen de politieambtenaren naar buiten.

Beoordeling

8. Het is een vereiste van professionaliteit dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen.

9.1 Het vereiste van professionaliteit impliceert dat wanneer politieambtenaren burgers naar het politiebureau overbrengen dan wel laten komen om met hen een gesprek te voeren, dit gesprek op gestructureerde wijze plaatsvindt. Dit geldt des te meer wanneer het gesprek in een niet strafrechtelijke context kan worden geplaatst.

9.2 Niet is vast komen te staan wie er precies op welk moment met G. heeft gesproken.

Gelet op de afgelegde verklaringen acht de Nationale ombudsman het weliswaar niet aannemelijk dat de vier politieambtenaren tegelijkertijd met G. hebben gesproken, maar is wel gebleken dat zij in wisselende samenstellingen aanwezig waren in de kamer waar het gesprek met G. werd gevoerd, en dat diverse politieambtenaren in en uit deze kamer liepen.

De Nationale ombudsman heeft de indruk gekregen dat het gesprek op chaotische wijze is verlopen en kan zich voorstellen dat G. dit als dwingend heeft ervaren. Bovendien acht de Nationale ombudsman het niet wenselijk dat een gesprek op deze wijze wordt verstoord. Te meer niet wanneer het gesprek een delicaat onderwerp betreft, waarbij vertrouwen moet worden gewonnen in de gesprekspartner.

Hiermee heeft de politie in strijd met het vereiste van professionaliteit gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

IV Ten aanzien van de weigering de broer toe te laten tot het gesprek

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie heeft geweigerd zijn oudere zoon aanwezig te laten zijn bij het gesprek tussen de politieambtenaren en zijn zoon G. Volgens verzoeker had G. recht op bijstand.

2. De korpsbeheerder heeft laten weten dat de politie erkent dat de aanwezigheid van vertrouwde derden steun kon betekenen voor G. De politie weet echter uit ervaring dat deze aanwezigheid ook vertekenend kan werken en een nadelige invloed kan hebben op het beeld dat de politie van de zaak krijgt. De korpsbeheerder acht de klacht daarom ongegrond.

3. Betrokken ambtenaar Y. heeft verklaard dat hij niet meer wist of hij erbij was toen G. vroeg of zijn broer bij het gesprek aanwezig mocht zijn. Y. heeft gesteld dat hij daar in ieder geval niet achter zou hebben gestaan, vanwege de beïnvloeding. De politie wilde

graag van G. zo zuiver mogelijke antwoorden krijgen en de broer van G. woonde bij zijn vader en zou partijdig zijn, aldus Y.

4. Betrokken ambtenaar V. heeft verklaard dat hij samen met Y. had besloten dat de broer van G. niet bij het gesprek aanwezig kon zijn, om zodoende vrij en zonder invloed van buitenaf met G. te kunnen spreken.

5. Betrokken ambtenaar H. heeft verklaard dat hij betrokken was bij de beslissing of de broer van G. bij het gesprek aanwezig mocht zijn. H. wilde liever niet iemand bij het gesprek die bij de kwestie betrokken was en die partijdig zou zijn. Volgens H. laten kinderen zich snel door iemand anders beïnvloeden. H. heeft gesteld dat het voor zijn beeldvorming meer betrouwbaar is wanneer hij met G. alleen zou spreken.

6. Betrokken ambtenaar B. heeft verklaard dat hij dacht dat hij samen met Y. de beslissing heeft genomen om de broer van G. niet bij het gesprek aanwezig te laten zijn. De reden van deze beslissing had te maken met de achtergrond van het weglopen en de rol die de eerder weggelopen broer in het verleden had gespeeld.

Beoordeling

7. De Nationale ombudsman overweegt dat er geen wettelijke bepaling is, waaraan G. het recht zou kunnen ontleenen om zijn broer bij het gesprek aanwezig te laten zijn. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat de politie een juiste inschatting wilde maken van de thuissituatie van G., en dat wanneer de broer van G. bij het gesprek aanwezig was, er kans zou zijn op beïnvloeding. Om die reden is het niet onjuist dat de politie met G. heeft gesproken buiten aanwezigheid van diens broer.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

V Ten aanzien van de bejegening van G.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaren zijn zoon G. onheus hebben bejegend door te zeggen dat zijn stiefvader slechts correctieve tikken naar hem heeft uitgedeeld en dat er van mishandeling geen sprake is, en door te zeggen dat als hij nog een keer wegloopt, zijn vader en oom en tante zullen worden aangehouden. De eerste opmerking zou volgens verzoeker door V. zijn gemaakt; de laatste opmerking zou volgens verzoeker door politieambtenaar Y. zijn gemaakt.

2. De korpsbeheerder heeft opgemerkt dat verzoeker kennelijk weet wat en hoe zaken zich hebben voorgedaan buiten zijn aanwezigheid. Daarmee tast hij volgens de korpsbeheerder ten diepste de professionaliteit en integriteit van zijn korps aan. Het aplomb waarmee

verzoeker stellingen betreft en klachten uit, is voor de korpsbeheerder aanleiding om met dezelfde stelligheid de stellingen naar het rijk der fabelen te verwijzen en de klachten als onzin te betitelen. De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond.

3. Betrokken ambtenaar H. heeft verklaard dat hij G. open vragen heeft gesteld, en dat G. eigenlijk maar twee dingen kon vertellen, die volgens G. op mishandeling zouden duiden. G. had verteld dat zijn stiefvader een naar persoon was en vervelend voor hem was. Nadat H. hem om een voorbeeld had gevraagd, heeft G. verteld dat hij eens in de auto van zijn stiefvader zat, de sleutel in het contact had gestopt, de sleutel had omgedraaid, waarna de auto naar voren was geschoten. Als gevolg hiervan had G. van zijn stiefvader een oorveeg gekregen. Dit is volgens H. geen mishandeling. H. had de indruk dat G. niet bij zijn moeder wilde wonen, maar dit was geen reden om hem uit huis te plaatsen. Er was geen acuut gevaar voor G. om terug te gaan naar zijn moeder, aldus H. Als er daadwerkelijk sprake was geweest van mishandeling, had de politie G. nooit naar zijn moeder terug laten gaan, aldus H.

4. Betrokken ambtenaar Y. heeft verklaard dat hij niet tegen G. heeft gezegd dat wanneer hij nog een keer zou weglopen, zijn vader en zijn oom en tante zouden worden aangehouden. Wel heeft Y. tegen G. gezegd dat hij dan weer bij zijn moeder zou worden terugbezorgd.

5. Betrokken ambtenaar V. heeft verklaard dat verzoekers stelling dat de stiefvader van G. hem mishandelde, aanleiding was om de antecedenten van die stiefvader na te gaan. Deze bleek hij niet te hebben, aldus V. Voorts heeft V. verklaard dat hij niet uitsluit dat hij met G. over een correctieve tik heeft gesproken. V. wist echter zeker dat hij een dergelijke opmerking niet zou hebben gemaakt op de wijze waarop verzoeker dit in zijn brief had omschreven.

6. In reactie op de verklaringen van de betrokken ambtenaren heeft G. bij brief van 6 oktober 2004 laten weten dat hij over de incidenten met zijn stiefvader iets anders heeft verteld, en dat de politieambtenaren er een minder schokkend verhaal van hebben gemaakt. Volgens G. heeft zijn stiefvader hem na het incident in de auto aan zijn nek uit de auto gerukt en vervolgens aan zijn nek opgetild.

Beoordeling

7. Zoals onder II al is vermeld, onthoudt de Nationale ombudsman zich in het algemeen van het geven van een oordeel over een (onderdeel van een) klacht als de stellingen van verzoeker (op dat punt) lijnrecht tegenover de stellingen van het bestuursorgaan staan. Ook in dit geval staan de stellingen lijnrecht tegenover elkaar. Volgens G. hebben de politieambtenaren hem onheus bejegend door de bewuste opmerkingen te maken, terwijl de betrokken ambtenaren ontkennen deze opmerkingen te hebben gemaakt.

Nu er geen sprake is van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene stelling meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere stelling, overweegt de Nationale ombudsman dat niet is vast komen te staan of de politieambtenaren G. onheus hebben bejegend.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

VI Ten aanzien van het toesturen van het klachtformulier

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hem pas na drie keer bellen met de politie een klachtformulier is toegestuurd.
2. De korpsbeheerder heeft gesteld dat wanneer verzoeker pas na drie keer vragen een klachtformulier toegestuurd had gekregen, dit niet juist zou zijn. De korpsbeheerder heeft echter niet de bevestiging voor deze klacht gekregen en acht de klacht ongegrond.
3. Verzoeker heeft op 18 augustus 2004 verklaard dat hij de politie had gebeld met de mededeling dat hij een klacht wilde indienen. Een politieambtenaar zou hem hebben meegedeeld dat hij een klachtformulier moest invullen, dat hij verzoeker zou toesturen. Nadat verzoeker dit na drie weken nog niet had ontvangen, heeft hij Y. gebeld, die nog een exemplaar zou toesturen. Verzoeker heeft gesteld dat hij na drie weken wederom niets had ontvangen, waarna hij met Y. of V. heeft gesproken. Vervolgens kreeg hij het formulier thuisgestuurd.
4. Betrokken ambtenaar Y. heeft op 5 november 2004 laten weten dat, voor zover hij zich kon herinneren, hij niet met verzoeker heeft gesproken over een klachtformulier. Y. heeft gesteld dat hij verzoeker dus ook geen klachtformulier heeft opgestuurd, en dat verzoeker dit verzoek niet aan hem had gedaan.
5. Betrokken ambtenaar V. heeft op 8 november 2004 verklaard dat hij nooit met verzoeker heeft gesproken over het toesturen van een klachtformulier.

Beoordeling

6. Zoals onder II is vermeld, onthoudt de Nationale ombudsman zich in het algemeen van het geven van een oordeel over een (onderdeel van een) klacht als de stellingen van verzoeker (op dat punt) lijnrecht tegenover de stellingen van het bestuursorgaan staan. Ook in dit geval staan de stellingen lijnrecht tegenover elkaar. Volgens verzoeker heeft hij drie maal bij de politie moeten vragen om een klachtformulier, en heeft hij hierover met politieambtenaar Y. en wellicht ook nog met politieambtenaar V. gesproken. Beide politieambtenaren ontkennen dat zij hierover met verzoeker hebben gesproken.

Nu er geen sprake is feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene stelling meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere stelling, overweegt de Nationale ombudsman dat niet is vast komen te staan of verzoeker pas na drie keer bellen een klachtformulier heeft ontvangen.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid is

gegrond ten aanzien van de wijze waarop de politie op 20 november 2002 het gesprek met G. heeft gevoerd, wegens schending van het vereiste van professionaliteit;

niet gegrond ten aanzien van:

de wijze waarop de politieambtenaren verzoeker op 19 november 2002 hebben toegesproken;

de weigering verzoekers oudere zoon bij het gesprek met G. op 20 november 2002 toe te laten.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van:

de misleiding van verzoeker op 19 november 2002;

de onheuse bejegening van verzoekers zoon tijdens het gesprek op 20 november 2002;

het pas na drie keer bellen toesturen van een klachtformulier.

Onderzoek

Op 18 maart 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer N. te X, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid (de burgemeester van Dordrecht), werd een onderzoek ingesteld. In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Dordrecht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid

gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. In een later stadium van het onderzoek werden zowel de betrokken ambtenaren als verzoeker en zijn zoon gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en betrokken ambtenaar V. berichtten dat het verslag geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 17 maart 2004, met bijlagen over de interne klachtprocedure bij het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 6 juli 2004.

Standpunt van de korpsbeheerder van 28 juli 2004, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten en processen-verbaal.

Reactie van verzoeker van 15 augustus 2004.

Verklaringen van de betrokken ambtenaren Y., V. H. en B. van 17 augustus 2004.

Verklaringen van verzoeker en zijn zoon G. van 18 augustus 2004.

Reactie van verzoeker van 6 oktober 2004.

Schriftelijke verklaring van betrokken ambtenaar Y. van 5 november 2004.

Telefonische verklaring van betrokken ambtenaar V. van 8 november 2004.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Politiewet 1993

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."